

Crash

De klap moet tot in de verre omtrek te horen zijn geweest. Haar gegil bereikte alleen mijn oren. De lul die voor ons is geschoten met zijn busje heeft gelukkig flink pijn aan een been. De politie doet niet moeilijk en geeft mij per definitie de schuld. De bestuurder van het busje zegt evenwel uitgebreid sorry als zij door kunnen rijden dus hij weet precies wie er schuld heeft.

Naast ons in twee seconden in een barrel veranderde Audi stopt een Roemeen. De jongelui erin vragen heel lief of we iets nodig hebben: water, of eten, of dat ze iets anders voor ons kunnen doen. Even later doen een Hongaarse moeder, die een tijdje naast ons heeft zitten wachten op de parkeerplaats, en haar dochter die haar op komt halen, hetzelfde. Wij kunnen echter weinig anders dan wachten.

En wachten duurt lang. Zeker als hulpdiensten gaan vragen of de Audi echt niet verder kan. Waarop wij bozig reageren met "zonder olie en koelvloeistof?"

Je vraagt je af waarom dit gebeurt. Want alles gebeurt met een reden. Soms kom je erachter, meestal niet. In dit geval wist ik het binnen drie dagen. Maar laat ik niet op de zaken vooruit lopen.

De sleepdienst voert de Audi af, met ons als licht beschadigde vogeltjes op de voorbank naast de bestuurder. De chauffeur, ooit in Den Bosch geweest, vertelt monter dat hij ons bij een pension gaat afzetten. Ik ken dit deel van Boedapest niet zo goed, dus ik vraag me af waar we gaan belanden.

Het valt mee. Ongeveer een kilometer van de garage. Ik mag in de gietende regen een poging doen om binnen te komen, maar alle deuren zijn en blijven hermetisch gesloten. Ook de chauffeur lukt het niet een deur open te krijgen en de drie bellen die we proberen doen het niet of er is gewoon echt niemand.

De volgende halte is gelukkig nog geen tweehonderd meter verderop. Een mooi, net hotel, ontstaan uit een restaurant in de kelder, met een overdekt terras, groene tuin, vriendelijke mensen en, zo blijkt later, een prima menukaart. De portier kijkt even moeilijk, maar zodra we uitleggen wat er is gebeurd weet hij een kamer te verzinnen die twee dagen beschikbaar is. Vervolgens legt hij met Barry Stevens stem omstandig uit dat het hotel over een prima wellness voorziening beschikt waar we gratis gebruik van mogen maken. Wij weten echter bijna zeker dat we daar geen tijd voor, noch zin in, hebben.

We zijn allebei blij dat Jip niet meer bij ons is. De kans is groot dat hij de crash niet overleefd had en het hotel had hij zeker niet in gemogen. En wat kun je beter doen dan na installatie in de kamer op het terras gaan zitten en de trillingen wegspoelen met bier en wijn.

We gaan aan een tafel zitten en krijgen direct commentaar dat die gereserveerd is. Blijkbaar voor een wat oudere heer die aan een tweepersoonstafel ernaast zit, met de afstandsbediening van de vijf vierkante meter televisie speelt, en zo te zien de eigenaar is met zijn eigen plekje op het terras. Hij wuift zijn recht op het tafeltje echter zonder iets te zeggen weg en wij nemen plaats.

Als we de volgende dag na een frustrerend bezoek aan de garage terugkeren op het terras zit hij met een dame en een jonge vent aan "zijn tafel". De TV staat aan, de afstandsbediening ligt op zijn tafel. Het personeel behandelt hem als een koning, wat ons beeld versterkt over zijn eigenaarschap van de tent.

De dag erna blijkt de organisatie waar wij een "ontzorgingsabonnement" hebben om zaken voor ons te regelen na een ongeluk redelijk wanhopig te zijn over wat ze met ons aan moeten. Gelukkig kunnen we een derde overnachting regelen en gaan weer op het terras zitten, aan het tafeltje waar de Hongaarse heer twee avonden daarvoor zat. Over het terras scharrelt een dame op leeftijd met twee looprekken. Ze gaat zitten en bestelt soep. Een jongere versie van haar loopt van receptie naar keuken en regelt van alles rondom de gang van zaken op het terras en lijkt de eigenaar, logischerwijs, goed te kennen.

Wij speculeren ondertussen over de achtergronden van de mensen om ons heen. De eigenaar lijkt Hongaar, zijn gesprekspartner is Rus of Oekraïner, diens vrouw lijkt Hongaarse en de vrouw van de eigenaar spreekt Hongaars, maar is het volgens ons niet. De oude dame met de looprekken lijkt zeker Hongaarse en haar dochter ook, maar wij twijfelen over de eigenaar, die volgens het visitekaartje bij de receptie een Servische naam heeft. Het tennis op de televisie is Roland Garros. Dat weten we in elk geval zeker.

Allemaal heel plausibel in een stad als Boedapest, de hoofdstad van een land dat dankzij het Verdrag van Trianon uit 1920 een groot deel van zijn grondgebied is kwijtgeraakt aan Slowakije, Roemenië, Oekraïne, Oostenrijk, Servië en Kroatië. Dan kun je heel gemakkelijk mensen van divers pluimage en bijzondere achtergronden tegenkomen.

's Avonds doen wij doen telefonisch beklag bij vrienden en familie over de gang van zaken met onze ontzorger. Blijkbaar iets te hard want de eigenaar van het hotel kijkt even verstoord op van zijn gesprek, in het Russisch, met zijn Russische of Oekraïense

vriend of zakenpartner in onze richting. Terecht, want we praten in onze frustratie natuurlijk iets te hard.

Dan richt hij het woord tot ons en vraagt in vloeiend Nederlands of we uit Nederland komen. Vervolgens vertelt hij ongevraagd, waarschijnlijk op uitnodiging van onze verbaasde gezichten, dat hij in 1956 ten tijde van de Hongaarse opstand tegen de Russische overheersing naar Nederland is gevlucht en later nog een half jaar in Moskou heeft gestudeerd. De kwartjes vallen op hun plek.

Na enkele vragen van onze kant komt hij los. De dame bij hem is niet zijn vrouw, die zit gewoon in Den Haag, maar zijn Slowaakse vriendin uit Bratislava, ooit een Hongaarse stad onder de naam Poszony. En passant vertelt hij dat zijn zoon 12 jaar geleden is omgekomen bij een vliegtuig ongeluk, dat onze ontzorger vooral bezig is met geld besparen en dat hij een dochter heeft die hij bijna elke dag spreekt en die geen woord Hongaars kan uitbrengen.

Hij is zeker niet de eigenaar van de tent, dus dat raadsel is ook gelijk opgelost, maar een vaste gast die er regelmatig langere tijd verblijft en zodoende de baas mag spelen over de afstandsbediening. Ondanks zijn leeftijd, hij moet tegen de 70 lopen, staat de telefoon zelden stil. Hij vertelt dat hij consultant is, een bedrijf op Malta heeft om belastingtechnische redenen en een hekel heeft aan het internet.

George, György op z'n Hongaars, zegt dat hij nooit naar andere gesprekken luistert op het terras, maar ik verdenk hem ervan dat hij al eerder doorhad dat we uit Nederland komen. Ik speur mijn herinneringen af op zoek naar domme uitspraken van ons over hem en zijn gezelschap. Gelukkig komt er niks bovendrijven.

Natuurlijk hebben we geen idee hoe dit contact zich verder zal ontwikkelen. Of het zich zal ontwikkelen. Maar het zou een reden voor de botsing kunnen zijn geweest.